

daktøren, der kun kunde opfattes som en Pression, besvarede han paa følgende Maade: Nej, det burde han ikke, thi hvis han havde tildelt ham Benaadningen, vilde der netop have lydt et Ramaskrig over dette Misbrug af Justitsministerens Myndighed. — Det tror jeg ikke. Hvis nogen havde kritiseret, saa havde de i alt Fald staaet ret svagt i deres Kritik. Hvis Redaktøren først var bleven benaadet, saa havde den højtærede Justitsminister ganske vist gjort ham en Tjeneste, og det er muligt, at han havde været den højtærede Justitsminister taknemmelig derfor, men saa stod han i alt Fald frit og uafhængigt. Men ved ikke at give ham denne Benaadning, ved at lade Straffen blive ved at svæve over hans Hoved og derved bevare sin Magt lige overfor denne Mand, bragte den højtærede Justitsminister ham i et Afhængighedsforhold. Under disse Omstændigheder burde han paa ingen Maade have sendt et saadant Brev til denne Mand. Se, nu har den højtærede Justitsminister paastaet, at det, han har gjort her, har han gjort i Henhold til Lægeattest, det var en ganske ligefrem Ting. Men det er det jo paa ingen Maade. Det, der her foreligger, er, at Afsoningen af en Dom paa 4 Maaneders Fængsel, af en Dom, der er 2 Aar og 5 Maaneder gammel, stadig bliver udsat. Det, der her foreligger, maa efter min Mening medføre en Ophævelse af al Retspleje; paa denne Maade lægges jo alle Dommers Afsoning i Justitsministerens Haand.

Det er dokumenteret i denne Sag gennem 3 Artikler i „Politiken“ for sidste Lørdag, Søndag og Mandag, at Bladet „Middagsposten“s Redaktør har ladet sin Ledelse af Bladet bestemme af det Forhold, hvori han gennem sine forskellige Domme kom til Justitsministeren. Jeg skal ikke, behøver ikke at trætte det høje Ting ved at gentage denne Dokumentation, men den er ganske ubestridelig og uimodsigelig, og jeg henviser til disse Numre. Jeg skal kun nævne, at i dette Blad „Middagsposten“s eller dets Forgænger „Forposten“s første Periode var Forholdet mellem den højtærede Justitsminister og hans Organ „Dannebrog“ og dette Blad overordentlig skarpt. Den højtærede Justitsministers Organ stemplede dette Blad som det gemeneste Smudsblad, der nogen Sinde havde eksisteret i København. Og overfor en Højreminister, som var mistænkt for at have Aktier i dette Blad — noget, der kun var oplyst ad rent privat Vej —, spørger Justitsministerens eget Blad den

Gang, om man, „naar man senere, under Tryk af Partifællers Indignation, officielt bryder Forholdet til Smudsbladet, kan være en lige god Mand for det, en Mand, hvis Ord skal staa til Troende, naar han, paa Trods af alle Indicier og Kendsgeneringer, blot giver sit Ord paa, at han ikke hemmeligt, f. Eks. ved en ren Proforma-Transportering af sine Aktier eller lignende Formaliteter, har bevaret sin Indflydelse paa og Forbindelse med Smudsbladet.“ Saaledes taler den højtærede Justitsministers eget Organ om en tidligere Højreministers Forhold til dette Blad, taler om Indicier, om en hemmelig Forbindelse mellem denne Mand og dette Blad, fordi han havde en Aktie eller to i Bladet. Men hvad foreligger der nu? Er det ikke en langt, langt værre Ting, at den højtærede Justitsminister gennem den Magt, han har som Justitsminister, skaffer sig en Indflydelse af en ganske anderledes haandgribelig Art paa dette Blad? Er det ikke et Forhold af langt, langt værre Natur?

Jeg skal saa her anføre, at Forholdene begynde at forandre sig, da der overgaar dette Blad en Række Domme, og da den højtærede Justitsminister viser stor Liberalitet overfor denne Redaktør i saa Henseende. Han konverterer to Gange Fængselsstraf med Straf af Fængsel paa Vand og Brød. Det er ganske usædvanligt, at en Straf af simpelt Fængsel konverteres til Vand og Brøds-Straf. Man har ikke saa sjældent set det omvendte ske af Helbredshensyn, men det andet er ganske usædvanligt, og det kan i hvert Fald kun ske, hvis denne Redaktør har et usædvanligt stærkt Helbred. Det gør den højtærede Justitsminister! Saa falder der denne Dom af 30. Maj 1905 paa 4 Maaneders Fængsel. Denne Strafs Udsoning udsætter den højtærede Justitsminister 2 Aar 5 Maaneder af Hensyn til, at Mandens Helbred er saa svagt, at han ikke kan taale Fængsel. Nu er der vist ikke et Menneske saa normalt og sundt i enhver Henseende — det tror jeg, jeg tør sige —, at ikke enhver Læge kan udstede til ham en virkelig samvittighedsfuld Attest for, at hans Helbred kan staa i Fare ved, at han bliver underkastet et Fængselsophold, i hvert Fald som Fængselsforholdene ere her i Landet. Der er ingen af os i den Grad sund helt igennem og i den Grad normal, at ikke en Læge kan sige: han kan ikke taale et Fængselsophold. Altsaa vil virkelig Justitsministeren, hvis dette skal blive Praksis, faa Magt til at ophæve al Retspleje her i Landet. Det er